

MICALET TEATRE

Sam el pirata i l'illa de les ànimes captives

Mariano Lloret

Dibuixos de Cristina Losantos

Premi de Teatre Infantil Escalante

ACTE PRIMER

(Fosc. Comença a sonar el bullici llunyà d'una batalla naval. A continuació sona una música «trista». A poc a poc s'encenen els llums. Al centre de l'escenari jau un pirata. Es tracta de BLASCO. Per la platea, un per cada costat, apareixen els pirates SAM i OTTO. OTTO du un pedaç a l'ull esquerre. Els dos recorren sengles corredors «espantant» el públic amb la seua «inesperada» presència. La música va donant pas al so d'una platja, el qual romandrà de fons durant tot el que dura l'escena. Quan els dos pirates arriben als voltants de l'escenari es troben. S'alegren i s'abracen.)

OTTO. Sam, estàs viu!

SAM. Otto, company! No saps com me n'alegre,
de veure't.

OTTO. (*Fixant-se en BLASCO.*) Eh, mira... Qui és?

SAM. Sembla el cuiner.

(Els dos pirates s'arrimen a BLASCO.)

OTTO. Sí... És Blasco.

(El sacs en per despertar-lo.)

SAM. Ei! Blasco, desperta.

OTTO. Està mort?

SAM. No ho sé. (*A BLASCO.*) Vinga, company,
amunt.

OTTO. Espera't, que açò no falla. (*Li fot dues bu-
fetades.*)

*(Esperen la reacció de BLASCO, però no n'hi
ha cap. En conseqüència, OTTO torna a fo-
tre-li. BLASCO no respon. OTTO tira a fo-
tre-li per tercera vegada, però SAM l'atura.)*

SAM. Eh, ja n'hi ha prou; que si no està mort,
acabaràs matant-lo.

BLASCO. (*Despertant-se.*) Eeeh...

(*BLASCO porta un LLORO agarrat al muscle.*)

SAM. Ja es desperta. Està viu.

OTTO. (*Alegrant-se.*) Està viu!

BLASCO. On estic...? (*En veure SAM, s'espanta.*)

Aaah! Qui eres tu?

SAM. Sóc Sam. No em reconeixes? Sóc el nou mariner.

BLASCO. (*En veure OTTO, s'espanta encara més.*)

Aaah! I qui eres tu?

OTTO. Jo, sóc jo.

SAM. És Otto.

OTTO. Clar, això: Otto.

BLASCO. (*Espantat.*) On estic? Qui sou vosaltres?

Què ha passat?

OTTO. (*Preocupat.*) Blasco, sóc jo: Otto, la mà dreta del Capità.

SAM. Hem estat junts en el *Falcó Daurat*. No ho recordes?

BLASCO. No...

LLORO. Blasco!

BLASCO. (*Fa un bot de l'esglai.*) Aaah...! I este qui és?

OTTO. És el teu lloro Marcel. Mai et separen d'ell.

BLASCO. Marcel?

LLORO. Marcel! Marcel!

SAM. Però, què et passa?

BLASCO. (*Mirant al seu voltant, espantat.*) Oh... Ah...

SAM. No recorda res.

BLASCO. És cert: no recorde res.

SAM. (*Adonant-se'n.*) Clar... Té amnèsia!

BLASCO/OTTO. Què?

SAM. Sí, amnèsia. És com una malaltia que t'esborra la memòria.

BLASCO. (*Desesperat.*) Oh, nooo...!

*(Llavors, per un lateral, apareix el CAPITÀ.
Es troba molt deprimit.)*

CAPITÀ. (*Lamentant-se.*) Oh...! Pels polps assassins del mar del sud! He perdut la meua nau!

OTTO/SAM. Capità!

CAPITÀ. Eh..., esteu vius! Estic tot el matí recorrent l'illa. Pensava que ja no trobaria ningú. (*Amb pesar.*) Pensava que era l'únic supervivent de la desgràcia.

SAM. Pel que es veu, només ens hem salvat nosaltres quatre.

BLASCO. (*Referint-se al CAPITÀ.*) I qui és este?

OTTO. És el Capità.

BLASCO. Capità...? Quin capità?

SAM. El Capità Fidel Alcázar. El que comandava el *Falcó Daurat*.

CAPITÀ. (*Observant a BLASCO.*) Què li passa a este estúpid?

BLASCO. (*Mira al CAPITÀ de dalt a baix. No el reconeix. Desesperat.*) Oh, no...! Tinc magnèsia...! Em moriré!

SAM. Amnèsia, es diu amnèsia.

OTTO. (*A BLASCO.*) Clar, babau... Es diu mag... dagne... mange... eeh...

SAM. Tranquil, amb el temps se'n passa. (*Al CAPITÀ.*) Pel que es veu pateix d'amnèsia, Capità.

CAPITÀ. (*Amb menyspreu.*) I tu com saps això, no-vença?

SAM. Abans d'embarcar-me amb vosaltres vaig treballar amb un farmacèutic.

BLASCO. Segur que li passarà?

SAM. Sí, segur. (*Al CAPITÀ.*) Probablement es va pegar algun colp al cap durant la batalla. Ara no recorda res.

BLASCO. (*Queixant-se del cap.*) Sí, em fa mal el cap...

OTTO. Això t'ho cure jo. Vine. (*Li agafa el cap i li'l sacsa com un còctel.*)

BLASCO. Ouh! Aaah!

CAPITÀ. Però, què dimonis fas, tros de suro?!

(OTTO *deixa* BLASCO.) No comences amb les teues bestieses, insensat. Estic molt deprimít. Entens?

OTTO. Sí, sí, Capità... Jo tan sols volia...

CAPITÀ. Tu volies acabar d'amargar-me el dia. He viscut el pitjor moment de la meua vida. Entens...? El pitjor!

OTTO. Sí, sí, Capità... A les seues ordres, Capità.

CAPITÀ. (*Transició. A BLASCO, amb tacte.*) A veure, i a tu què et passa? De veres no recordes res?

BLASCO. Eeh... No.

CAPITÀ. (*De sobte, iracund.*) Com que no recordes res?! Este matí hem lliurat la batalla més intrèpida que hi ha hagut mai en estes mars, i tu no te'n recordes? On estaves, amagat a la cuina, entre les teues cassoles i els teus cullerots...?

BLASCO. (*Acovardit.*) Eeh... No. No ho sé...

(*El CAPITÀ, tranquil·lament, se situa darrere de BLASCO, i de sobte li fot una bescollada.*)

BLASCO. Au!

LLORO. Bescollada!

CAPITÀ. Expliqueu-li-ho, Otto!

OTTO. (*Amb tristor.*) Hem lluitat contra els francesos... I... I... I hem perdut.

CAPITÀ. (*Plorós.*) Sí... Hem perdut. I he perdut la meua nau. El meu estimat vaixell. I el pitjor és que jo havia d'haver-me afonat amb ell... i no ho he fet.

BLASCO. Ah, sí...?

CAPITÀ. Sí... El *Falcó Daurat* se n'ha anat al fons de la mar. I jo, com a bon capità, hauria d'haver anat amb ell. No meresc viure.

BLASCO. (*Davant la tristor dels altres, tracta de fer-se'n càrrec.*) Ja... Quines coses, eh...

OTTO. Sí...

SAM. Ai...

BLASCO. I com ha sigut això?

CAPITÀ. (*Deixa de plorar.*) De veritat que no ho recordes? (*Adquireix un to vehement per explicar.*) Venien perseguint-nos des de feia una setmana. El vaixell francès era un destructor. La nau més gran i més ràpida de tot l'Atlàntic... (*El so de la platja va desapareixent i, a poc a poc, va sonant una música de batalla.*) Tot i que el *Falcó Daurat* era una nau ràpida, eixe destructor maleït finalment ens ha atrapat. La lluita ha resultat inevitable. Però, tot i que ens superaven en nombre de canons, no ens hem acovardit. El Capità Fidel

Alcázar i la seua tripulació mai no han sigut covards! *(Rebaixant el to.)* Bé, llevat de tu, Blasco, que, per si no te'n recordes, eres un cagarri.

BLASCO. Ah.

CAPITÀ. *(Tornant a l'èmfasi.)* Aleshores ens hem preparat per plantar-los cara. Era nit avançada quan ens hem creuat. La lluna ens il·luminava mentre les nostres cares s'enfrontaven a les dels francesos. Eixos maleïts gavatxos.

(BLASCO, OTTO i SAM desapareixen pel lateral esquerre. El CAPITÀ, a soles, se situa a l'esquerra de l'escenari. Desenfunda l'espasa i comença a donar ordres a una tripulació imaginària.)

CAPITÀ. Bateria d'estribord...! Caleu les falques!
Armeu canons!

(Com a resposta, pel lateral dret apareix el CAPITÀ FRANCÉS –amb casaca roja. Desenfunda l'espasa i es dirigeix a la seua tripulació.)

CAPITÀ FRANCÉS. *(Amb accent francès.)* Bateguia de babog...! Caleu les falques! Agmeu els canons! Eixos lladgres sabgran què és pa de dolog!

CAPITÀ. Maleïts gavatxos! Acabarem amb vosal-
tres!

CAPITÀ FRANCÉS. Fa molt de temps que estic
pegseguint-te, Capità Fidel Alcázag. I peg fi,
hui fagué guealitat el meu somni: destgozag la
teua nau i destguïg la teua gueputació.

CAPITÀ. El *Falcó Daurat* no caurà davant teu. El
meu vaixell ha superat moltes peripècies. No
serà un casaca roja covard com tu qui el faça
desparéixer.

CAPITÀ FRANCÉS. El teu falconet daugat jo el
fagué miquetes. Hui pagagueu peg tots els
vostgues actes de pigateguia! (*Als seus.*) Pgepa-
gueu una andanada mogtífega!

CAPITÀ. El *Falcó Daurat* passarà per damunt del
teu cadàver, gavatxo fastigós!

CAPITÀ FRANCÉS. Pegdona, pegdona, Fidel...,
pegò el teu *Falcó Daugat* d'ací gues segà un
Pollastgue Gostit. Ha, ha ha...!

CAPITÀ. Per mil taurons famolencs! T'arrancaré
eixa llengua, maleït! (*Als seus.*) Prepareu an-
danada! (*Pausa.*) A la meua orde...! (*Pausa.*)
Fooc...!

*(Sincronitzades al compàs de la música, sonen
diverses i estrepitoses canonades.)*